

1960-02-ILR-0136-0147

ਮੋਤੀ ਰਾਮ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸੂਰਜ ਭਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਇਰਾਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੋਧ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੋਧ, ਜੋ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ, ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ।

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਲੁਭਾਇਆ ਮੱਲ, ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਜਰਤਾਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਕਤੂਬਰ, ਨਵੰਬਰ ਅਤੇ ਦਸੰਬਰ, 1956 ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਉਜਰਤਾਂ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਾਂਗਾ। ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਕੇ.ਐਸ. ਕੇ:

1960-02-ILR-0136-0147

ਮੇਤੀ ਰਾਮ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸੂਰਜ ਭਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ

ਪੀ.ਬੀ. ਗਜੇਂਦਰਗੜਕਰ, ਕੇ. ਸੁਭਾ ਰਾਓ ਅਤੇ ਕੇ. ਸੀ. ਦਾਸ ਗੁਪਤਾ, ਜੇ.ਜੇ.

ਮੇਤੀ ਰਾਮ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸੂਰਜ ਭਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1959 ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 524.

ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ (1949 ਦਾ III) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ (ਸੇਧ) ਐਕਟ (1956 ਦਾ XXIX) ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ—ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਅਤੇ 15—ਕੀ ਸੇਧ—ਕੀ ਪਿਛਾਂਹ-ਖਿੱਚੂ—ਸੈਕਸ਼ਨ 15(5)— ਦਾ ਸਕੋਪ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 1956 ਦੇ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ XXIX ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 (3) (a) (iii) ਦੀ ਸੋਧ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਸਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੈਅ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਸੇਧ ਨਿਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੇਧ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਿਛਾਖੜੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਪਿਛਾਖੜੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੇਧ ਐਕਟ ਧਾਰਾ 13(3) (a) (iii) ਨੂੰ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਵਾਨ ਦੇ ਪਿਛਾਖੜੀ ਸੰਚਾਲਨ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੈਲ-ਆਊਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ

1960-02-ILR-0136-0147

ਮੋਤੀ ਰਾਮ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸੂਰਜ ਭਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਅਧੀਨ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ 15 (4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅੰਤਮ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸੇਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇਕੱਠਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਜਦੋਂ ਇਕੱਲੇ ਅੰਤਮਤਾ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਮੌਜੂਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 15(4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲੀ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਅੰਤਮਤਾ ਅਪੀਲੀ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਲਈ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਐਕਟ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਸਮੇਂ ਲੰਬਿਤ ਸਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੇਧ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(5) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਰੱਥ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(5) ਅਧੀਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੇਧੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲੋਂ ਵਿਆਪਕ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 15 (5) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਧੀਨ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜ ਬਾਰੇ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਖੋਜਾਂ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਏਗਾ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(3)(a)(iii) ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦਾ।

ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 7 ਅਗਸਤ 1959 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲੀਵ

1960-02-ILR-0136-0147

ਮੋਤੀ ਰਾਮ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸੂਰਜ ਭਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 613 ਓਫ 1958 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਅਤੇ 1958 ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 14/14 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਗੁੜਗਾਓਂ ਦੇ 19 ਅਗਸਤ 1958 ਦੇ ਹੁਕਮ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ: ਸ੍ਰੀ ਐਨ.ਐਸ. ਬਿੰਦਰਾ, ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ,
(ਸ੍ਰੀ ਪੀ. ਸੀ. ਅਗਰਵਾਲਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ):

ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਅੱਛਰੂ ਰਾਮ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ (ਸ੍ਰੀ ਕੇ. ਪੀ. ਗੁਪਤਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ)।

ਨਿਰਣਾ

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਫੈਸਲਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਗਜੇਂਦਰਗੜਕਰ, ਜੇ.—ਸੂਰਜ ਭਾਨ' (ਜਵਾਬਦਾਤਾ 1) ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਮੋਤੀ ਰਾਮ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਗੁੜਗਾਓਂ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਇਹ ਅਪੀਲ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੇ ਕਿ 20 ਰੁਪਏ ਦੇ ਮਾਸਿਕ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੇ 15 ਜੂਨ 1956 ਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਖਰੀਦੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਅਰਬਨ ਰੈਂਟ ਰਿਸਟ੍ਰਿਕਸ਼ਨ ਐਕਟ 1949 (3 ਦਾ 1949) ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਰਾਇਆ

1960-02-ILR-0136-0147

ਮੋਤੀ ਰਾਮ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸੂਰਜ ਭਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਚਾਰ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ। ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇੱਕ ਆਦਤਨ ਡਿਫਾਲਟਰ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਬਕਾਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਦੁਆਰਾ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਖਰੀਦ ਵਿੱਚ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੈਸੇ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ 1 ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਗੋਦਾਮ ਅਤੇ ਦੁਕਾਨ ਜਿਸ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਥੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਗੁੜਗਾਓਂ ਦੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਤੋਂ ਲੋੜੀਂਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਅਤੇ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਕਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਜੋੜੇ ਗਏ ਸਬੂਤ "ਇੱਕ ਛਲਾਵੇ ਵਜੋਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿ ਉਕਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਝੂਠਾ ਬਹਾਨਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

1960-02-ILR-0136-0147

ਮੋਤੀ ਰਾਮ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸੂਰਜ ਭਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੇ ਫਿਰ ਉਕਤ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੀ ਅਪੀਲ ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਮੁੜ ਨਿਰਮਾਣ ਬਾਰੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਈ ਗਈ ਆਖਰੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਮੁੜ ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਤੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਵੀ ਲਈ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ।

ਇਸ ਅਪੀਲੀ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨੇ ਆਪਣੀ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਰਜ਼ੀ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਰੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਈ ਗਈ ਆਖਰੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹਾਲਾਂਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਤਰਜੀਹੀ ਸੇਧ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਅਪੀਲ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ੍ਰੀ ਬਿੰਦਰਾ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਦਲੀਲਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਤੱਥ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕੱਢਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ 28 ਅਗਸਤ 1956 ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 14 ਨਵੰਬਰ 1956 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 24 ਸਤੰਬਰ 1956 ਨੂੰ ਐਕਟ 1956 ਦੇ ਐਕਟ 29 ਵਿੱਚ ਸੇਧ ਕਰਕੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੇਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਅਤੇ

1960-02-ILR-0136-0147

ਮੋਤੀ ਰਾਮ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸੂਰਜ ਭਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

15 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਸੇਧਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਾਂ। ਸੈਕਸ਼ਨ 13(1) ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਇੱਕ ਮਕਾਨ-ਮਾਲਕ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਉਸ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਫਿਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ 'ਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਾਲ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਸੈਕਸ਼ਨ 13 (3) (a) (iii) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਲਈ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਥਾਂ ਬਦਲਣ ਜਾਂ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ। ਸੇਧ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 13 (3) (ਏ) (iii) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: “ਕਿਸੇ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਮਾਰਤੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸੁਧਾਰ ਜਾਂ ਵਿਕਾਸ ਸਕੀਮ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਇੰਪਰੂਵਮੈਂਟ ਟਰੱਸਟ ਜਾਂ ਇਹ ਮਨੁੱਖੀ ਨਿਵਾਸ ਲਈ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜਾਂ ਅਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਨ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ

1960-02-ILR-0136-0147

ਮੋਤੀ ਰਾਮ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸੂਰਜ ਭਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਸੋਧਿਆ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਬੰਧ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹੋਰ ਸਬੰਧਤ ਧਾਰਾ ਧਾਰਾ 15, ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਹੈ। ਧਾਰਾ 15 ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਅਜਿਹੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅੰਤਿਮ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਨੂੰਨੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਏ ਜਾਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਹਟਾ ਕੇ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ "ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਕੇ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਜੋ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ:

“ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ (ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੁਖੀ ਧਿਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮੋਸ਼ਨ 'ਤੇ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ।”

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੋਧਿਆ ਹੋਇਆ ਉਪਬੰਧ ਜੋ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ

1960-02-ILR-0136-0147

ਮੋਤੀ ਰਾਮ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸੂਰਜ ਭਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਆਉ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਬਾਰੇ ਬਿੰਦੂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠੀਏ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 15, ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤਮ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲੀ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਮ ਸੀ, ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੋਧ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸੋਧੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਅਪੀਲੀ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਅੰਤਿਮਤਾ ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਿਰ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਹੁਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੋਧੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਉਪਬੰਧ ਪਿਛਲਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਲੰਬਿਤ ਸਨ।

ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਇੰਦਰਾ ਸੋਹਨਲਾਲ ਬਨਾਮ ਇਵੈਕੁਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜੋ ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਉਜਾੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਥੇ ਇੱਕ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਦੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਕਾਸੀ 'ਐਮ' ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੁਝ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਨਾਲ ਇਸਦੀ ਅਦਲਾ-ਬਦਲੀ

1960-02-ILR-0136-0147

ਮੋਤੀ ਰਾਮ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸੂਰਜ ਭਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਸੀ। 23 ਫਰਵਰੀ 1948 ਨੂੰ ਉਕਤ ਮਾਲਕ ਨੇ 1948 ਵਿੱਚ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਇਵੈਕੂਈਜ਼ (ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ) ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 5-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਐਕਸਚੇਂਜ ਦੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਰੁਰਲ) ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਵਧੀਕ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਉਕਤ ਐਕਟ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਹੈ ਜੇਕਰ ਨਿਗਰਾਨ ਜਾਂ ਵਧੀਕ ਨਿਗਰਾਨ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਬਣਨਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ 20 ਮਾਰਚ, 1952 ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਵਧੀਕ ਨਿਗਰਾਨ ਨੇ ਐਕਸਚੇਂਜ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 1950 ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ XXXI ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸੈਕਸ਼ਨ 27 ਦੁਆਰਾ ਕਟੋਡੀਅਨ ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਇਹਨਾਂ ਸੋਧੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਟੋਡੀਅਨ ਜਨਰਲ ਨੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਟੋਡੀਅਨ ਵੱਲੋਂ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦਾ ਆਰਡਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ 1948 ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਾ 5-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਜੋੜਦੇ ਹੋਏ ਧਾਰਾ 5-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੰਤਮਤਾ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਦੇ ਗੁਣ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਸੀ ਕਿ ਉਕਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ

1960-02-ILR-0136-0147

ਮੋਤੀ ਰਾਮ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸੂਰਜ ਭਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਅਤੇ 1950 ਦੇ ਐਕਟ XXXI ਦੀ ਧਾਰਾ 58(3) ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੇਧ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ: ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ 1950 ਦੇ ਐਕਟ XXXI ਦੀ ਧਾਰਾ 58(3) ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ ਆਧਾਰ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਆਮ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਧਾਰਾ 5-ਬੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅੰਤਮ ਸੰਕਲਪ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ, ਨਾ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ। ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਰਬਸੰਮਤੀ ਨਾਲ ਰਾਏ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਜਗਨਧਾਦਾਸ ਜੇ ਨੇ ਦੇਖਿਆ, “ਭਾਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇ, “ਫਿੱਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਜਾਂ ਸੰਗ੍ਰਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨਿਰਧਾਰਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਜਦੋਂ ਇਕੱਲੇ ਅੰਤਮਤਾ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਮੌਜੂਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਕਲਾਥ ਮੋਤੀ ਰਾਮ ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਮਿੱਲਜ਼ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟੇਡ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (1) ਵਿੱਚ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਪੇਸ਼ ਆ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਲੋਨੀਅਲ ਸੂਗਰ ਰਿਫਾਈਨਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟੇਡ ਬਨਾਮ ਇਰਵਿੰਗ (2) ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਬਿੰਦਰਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲੀ ਫੈਸਲੇ ਦੀ

1960-02-ILR-0136-0147

ਮੋਤੀ ਰਾਮ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸੂਰਜ ਭਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਅੰਤਿਮਤਾ ਮੰਗੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪਹਿਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅੰਤਿਮਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਸੋਧ ਧਾਰਾ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲੀ ਆਰਡਰ ਵਾਗ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੰਤਿਮਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਸੀਂ ਇਤਫਾਕ ਨਾਲ ਇਹ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ

ਇੰਦਰਾ ਸੋਹਨਲਾਲ (3) ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਗੈਰੀਕਾਪੱਟੀ ਵੀਰਿਆ ਬਨਾਮ ਐਨ.ਸੁਬੀਆ ਚੌਧਰੀ (4) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ 'ਤੇ ਗੈਰੀਕਾਪੱਟੀ ਵੀਰਯਾ (4) ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 'ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਅਚਰੁ ਰਾਮ, 'ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ; ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇੰਦਰਾ ਸੋਹਨਲਾਲ (1) ਦੇ 'ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੀਤਣ' ਜਿਸ ਨੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ: ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇੰਦਰਾ ਸੋਹਨਲਾਲ (3) ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਾਬੰਦ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਬੰਧ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਹ, ਸਾਨੂੰ ਦੂਜੇ ਵਿਵਾਦ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 13(3) (a) (iii) ਦਾ ਸੋਧਿਆ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-1 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਇਹ ਸੋਧਿਆ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਬੰਧ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ

1960-02-ILR-0136-0147

ਮੋਤੀ ਰਾਮ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸੂਰਜ ਭਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸੇਧ ਦੁਆਰਾ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਬਜ਼ਾ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਸਖ਼ਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਲਗਾਈਆਂ ਹਨ। ਸਵਾਲ ਹੈ ਕੀ ਇਸ ਸੇਧ ਨੂੰ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਪਿਛਾਖੜੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੇਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਸਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਲਾਹੇਵੰਦ ਉਪਾਅ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਉਦਾਰਤਾ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਭੌਤਿਕ ਜਾਂ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਨਵੀਂ ਵਿਵਸਥਾ ਪਿਛਲਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸਵਾਲ ਹੈ ਕੀ ਇਸ ਸੇਧ ਨੂੰ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਪਿਛਾਖੜੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੇਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਸਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਲਾਹੇਵੰਦ ਉਪਾਅ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਉਦਾਰਤਾ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਪਦਾਰਥਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਨਵੀਂ ਪ੍ਰਬੰਧ ਪਿਛਾਖੜੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੈਟਲ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਸੇਧ ਨਿਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੇਧ

1960-02-ILR-0136-0147

ਮੋਤੀ ਰਾਮ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸੂਰਜ ਭਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਸੁਝਾਅ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਪਿਛਲਾ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਸਪੈਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸ਼੍ਰੀ ਬਿੰਦਰਾ ਨੇ ਕੋਈ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 13(1) ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਉਪਬੰਧ ਜੋ ਕਿ ਪਿਛਾਖੜੀ ਹੈ, ਧਾਰਾ 13(3) (ਏ) (iii) ਵਿੱਚ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਜਿਹਾ ਵਿਵਾਦ ਬੇਸ਼ੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਨਵੀਂ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਪਿਛਾਖੜੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨਤੀਜਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਬਕਾਇਆ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 13(3) (ਏ) (iii) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਕਿ ਸੋਧ ਆਪਣੇ ਆਪ ਫੇਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਟੈਸਟਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਸਖ਼ਤ ਸੰਗਠਿਤ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕ੍ਰਮ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਢੁਕਵੇਂ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ ਹੋਣਗੇ। ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨਪਾਲਿਕਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਠੋਸ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣਾ ਇਰਾਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ

1960-02-ILR-0136-0147

ਮੋਤੀ ਰਾਮ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸੂਰਜ ਭਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਧਾਰਾ 13(3) (a) (iii) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜੋ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕੰਟਰੋਲਰ ਜਾਂ ਅਪੀਲ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੰਬਿਤ ਸਨ ਜਦੋਂ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਜੋੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੋਧ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰੀ ਬਿੰਦਰਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨੁਕਤਾ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤੱਤ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਰਾਮ ਪਰਸ਼ਾਦ ਹਲਵਾਈ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਬਨਾਮ ਮੁਖਤਿਆਰ ਚੰਦ (1) ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਧਾਰਾ 13(3) (ਏ) (iii) ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਸੋਧ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਾਰੇ ਵੀ ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਇਕ ਹੋਰ ਨੁਕਤਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਬਾਕੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਬਿੰਦਰਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਆਪਣੇ ਹੀ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 13(3) (ਏ) (iii) ਦੀ ਲੋੜ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੀ ਖੋਜ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-1 ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਇਹ ਸੱਚਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਪਲਟ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਿੰਦਰਾ ਉਕਤ ਸਿੱਟੇ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਜਾਂ ਉਚਿਤਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 15(5) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਪਾਵਰ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲੋਂ ਵਿਆਪਕ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 15(5) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਧੀਨ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ

1960-02-ILR-0136-0147

ਮੋਤੀ ਰਾਮ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸੂਰਜ ਭਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

13(3) (a) (iii) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਲੋੜ ਬਾਰੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਖੋਜ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਏਗਾ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿਚਲੀ ਲੋੜ ਸਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਲੋੜ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲਰ ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੋਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਟੈਸਟ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸਨ ਕਿ ਧਾਰਾ 13(3) (ਏ) (iii) ਦੀ ਸੋਧੀ ਹੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕਰਨੀ ਬੇਲੋੜੀ ਸੀ ਕੀ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਜਾਇਦਾਦ ਮਨੁੱਖੀ ਨਿਵਾਸ ਲਈ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜਾਂ ਅਯੋਗ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਬੂਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 13(3) (ਏ) (iii) ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਕੇਸ ਸੱਚਾ ਸੀ। ਘਰ ਖਰੀਦਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਔਖਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਕਿਵੇਂ ਜਾਇਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਨਜ਼ਰੀਆ ਹੈ ਜੋ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਾਰਥਕ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਉਕਤ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਅਨਿਯਮਿਤ ਜਾਂ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ।

1960-02-ILR-0136-0147

ਮੋਤੀ ਰਾਮ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸੂਰਜ ਭਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

anju sehgal